

Lal Kuşları

– ayşegülaşkim · 01 Mayıs 2017

Şiirin Hikayesi

Benim şiirim bir çalı dikenidir batar
O yüzden kimsesiz bir çocuk bakışı taşır
Afrikalı pepitonun hazin hikayesine kadar
Ekvatora yansır

gece saat 01.30
bu şehrin yağmurlarına bulutlarına
insanlarına kahve ısmarlıyorum
sessiz bülbüllerin yattığı yerlerden geçiyorum
yırtık tablolar la dolu
yüksek binaların duvarlarına
bir merdiven çizip tırmanıyorum
yalnızlığın rengi
en üst kattan daha görkemli duruyor
lal rengi gölgeler i davet edip
onlara efsunlu hikayeler anlatıyorum
ben Efsunlu miho kuşlarıyla
yalnızlığı gökyüzüne taşıyan kadın
bit tutam hayat hatırlıyorum

gece saat 02.30
yorgunluğumun üstüne
kısık sesli ve anlamsız
bir radyo resitali başlıyor
adımlarım şekilsiz bir haritada geziniyor
kör bakan gözleri ısırır hayat
paramparça polyanna'yı oynamaktan
aynalarda dağılarak yoruldu
efsunuma lal kuşları düşünüyor

gece saat 04 00
arka sokaklar ölmüş şarkılar mezarlığı
senelerdir dinlenmeyen

terk edilmiş notaların aralarında
ayaklarıma takılıyor
piyano tuşları
kaldırım bitiminde
dimağımı zorlayan kan ıtrıları arasında
cezair menekşeleri
gelin kadar süslü laleler ağlaşıyor
kurulan tüm hayallerin
yıkıntılarını süpürüyor çöpçüler
çok sevdiğin o yalnızlığının miladı bitti
şimdi bir ses
bir dokunuş isteyen ruhun
iç kanamalı bir gül kadar hassas

gece saat bilmem kaç
sar sarmala beni Anne
pencerende hala duran antika saksıdaki
kuşkonmazın gölgesine göm
şimdi yapmam gereken
gözlerime kan çekip
göğüs kafes kemiğimden havalanan
lal kuşlarıyla uyumak

lal rengi gölgeler sarıyor ruhumu
kan gurubu olmayan bir lösemidir
böyle umarsızca yaşamak.

Ayşegül A. Karagöz